

Духовни принципи, житейски уроци и святи предупреждения в историята на Самуил

Пасажи от Писанията: 1 Царе 1:10-11, 18-20, 27-28; 2:30, 35-36; 3:1-21; 4:11-22; 7:3-17; 12:23

I. Самуил беше от Левиевото племе (1 Лет. 6:33-38), но не беше от Аароновия род, отредения от Бога свещенически род. Самуил служеше на Бога като свещеник, но не по рождение, а според назирейския оброк:

- A. Движението на Бога и Неговият отговор на молитвата на Анна бяха съсредоточени върху произвеждането на един побеждаващ назирей, който да бъде абсолютно отдаден за изпълнението на Божието желание. Още преди рождението си Самуил беше посветен от майка си да бъде именно такъв човек—1 Царе 1:10-11, 18-20.
- B. Бог иска всички Негови хора да бъдат назирей. Да бъдем назирей означава да бъдем осветени и отделени абсолютно и изцяло за Бога, тоест да не се стремим към нищо друго, освен към Бога и към Неговото осветение—свидетелството на Исус, което представлява свидетелстващата църква като свидетелство и изражение на Христос—Чис. 6:1-2; Пс. 73:25-26; Откр. 1:2, 9-13; 19:10; вж. Изх. 38:21:
 - 1. Това, че назиреят е длъжен да се въздържа от вино и от всичко, свързано с неговия източник, символизира неговото въздържане от всички видове земно наслаждение и удоволствие и приемането и преживяването на Христос като негово наслаждение и удоволствие. Да ядем от дървото на живота, тоест да се наслаждаваме на Христос като наше животоснабдяване, трябва да бъде главното нещо в църковния живот—Чис. 6:3-4; Откр. 2:7; Съд. 9:12-13.
 - 2. Това, че назиреят няма право да си бръсне главата означава, че той трябва напълно да се покорява на главенството на Господа и на всички назначени от Бога представителни власти—Чис. 6:5; Римл. 13:1-2а; Еф. 5:21, 23; 6:1; Евр. 13:17; 1 Петр. 5:5.
 - 3. Това, че назиреят не бива да се осквернява със смъртта на кръвните си роднини, а трябва да пребъдва в отделянето си, за да бъде свят за Бога, означава, че той превъзмогва природната привързаност—Чис. 6:7.
 - 4. Това, че назиреят не бива да се приближава до мъртвец, нито да се осквернява чрез внезапната смърт на околните си, означава, че назиреят е отделен от смъртта—стих. 6-9; Откр. 3:4; Лев. 11:31; 5:2; вж. 1 Йн. 5:16.

II. По времето на Самуил свещеничеството на Аароновия дом беше напълно деградирало. Но Бог беше предвидил това; Той отреди хората от Аароновия род да бъдат свещеници, но включи и една добавка—назирейския оброк в 6-та глава на Числа—във случай, че се появи някакъв проблем с посветените свещеници:

- A. Когато Аароновият дом падна, тази добавка намери своето практическо приложение; Самуил стана свещеник, който беше посветен, отделен и даден на Господа—1 Царе 1:11, 27-28.
- B. По времето на Илий Бог изпитваше недостиг и лишения от гледна точка на свещеничеството; затова Анна отдаде Самуил на Господа. При ненормална ситуация Господ започва да изпитва недостиг и лишения по отношение на управлението Си и става необходимо някой доброволно да отдаде себе си на Господа.
- B. След като Анна представи Самуил на Илий, тя прослави Бога за спасението, което Той беше извършил чрез чудесните Си дела. Нейната молитва беше свързана с движението на Бога в Неговата икономика и показваше, че тя беше осъзнала нещо относно Божията икономика—2:1-10.

III. Самуил порасна под опеката на Илий. В младостта си Самуил служеше на Йехова пред Илий (стих. 11б, 18-19); Илий го учеше как да служи на Бога:

- А. Бог три пъти повика Самуил; „тогава Илий разбра, че Господ е повикал детето. Затова Илий каза на Самуил: Иди и си легни; и ако те повика, кажи: Говори, Господи, защото слугата Ти слуша...И Господ дойде и застана, и извика, както преди това: Самуиле! Самуиле! Тогава Самуил отговори: Говори, защото слугата Ти слуша“—3:1-10:
1. Това беше един доста положителен урок, който Самуил научи от Илий. Като Господни служители, ние сме длъжни да поддържаме общението си с Господа и винаги да Го слушаме—Лк. 1:34-38; 10:38-42.
 2. Нашият живот зависи от думите на Господа, а нашата работа зависи от Неговите заповеди (Откр. 2:7; 1 Царе 3:9-10; вж. Ис. 50:4-5; Изх. 21:6). Животът на вярващите зависи изцяло от Господното говорене (Еф. 5:26-27).
 3. Господното говорене ни помага да изпълним целта на Неговата вечна икономика, състояща се в това Той да придобие невеста като Своя половинка—Откр. 2:7; Еф. 5:26-27; Пес. 8:13-14.
- Б. Докато Самуил се учеше, той наблюдаваше влошаването на деградиралото Аароново свещеничество:
1. Той видя как старейшините на народа злоупотребяваха с Божия ковчег и как той беше пленен от филистимците и как Божията слава се оттегли от Израил. Той осъзна, че Бог извършваше суров съд над дома на Илий, в резултат на който умряха Илий и неговите двама зли сина, Офний и Финеес—1 Царе 2:12-36; 4:11-22.
 2. Един Божи човек пророкува относно суровия съд над дома на Илий (2:27-36). След това този суров съд беше потвърден чрез Господното слово, изговорено чрез Самуил (3:11-18).
 3. Може би Бог нарочно използва Самуил, за да извести на Илий за идещия съд, за да създаде едно незабравимо впечатление в това младо свещеническо момче. Това беше мъдрост от Бога—стих. 17-18.
 4. Това преживяване не отслаби Самуил в неговото бъдещо назирейско свещеничество. Напротив, това преживяване се превърна в едно постоянно предупреждение за него през всички години на неговата свещеническа служба, което му помогна да запази чистота в службата си на Бога през целия си живот.

IV. Самуил беше човек, който смени епохата и въведе епохата на царството с царската власт. Това беше голямо нещо не само в историята на Израил, но дори и в историята на човечеството:

- А. Самуил не се разбунтува против Аароновия дом и не си присвои нищо в него. Докато Самуил растеше, Бог подреждаше външната обстановка, за да го усъвършенства и да изгради способността му за извършване на всичко необходимо, така че Бог да може да промени епохата и да въведе епохата на царя с царството.
- Б. В качеството си на свещеник, Самуил замени, и в известен смисъл, сложи край на овехтялото аароново свещеничество. Бог използва Самуил за променянето на епохата, но не чрез бунт или революция, а чрез божественото откровение за въвеждането на царската власт.
- В. Самуил беше човек на откровението, който вършеше всичко според това, което виждаше; „Господ се откриваше на Самуил...чрез Господното слово.“ (21-ви стих). Освен това Самуил беше човек по Божието сърце—той беше копие, дубликат на Божието сърце. Бидейки такъв, той никога и в нищо не постъпи бунтовнически.

V. Цялото същество и личност на Самуил, не само неговите дела, живот и работа, съответстваха на Бога. Съществуването на Самуил и Божието сърце бяха едно. Затова можем да кажем, че Самуил, човекът по Божието сърце, беше действащият на земята Бог:

- A. Самуил се съобразяваше с Божиите мисли; той нямаше никакви други мисли и съображения. Неговият живот и работа бяха отдадени за извършването на всичко, което беше на Божието сърце.
- B. Самуил помаза Саул и Давид за царе (10:1; 16:1, 13). Това съответстваше на Божията наредба, че Самуил завинаги трябваше да ходи пред Божия помазаник (2:35), за да надзирава царя и да наблюдава всички негови действия.
- V. Това показва, че Самуил, действащият на земята Бог, беше по-голям от царя. Самуил имаше правото да бъде такъв, защото в продължение на много години Бог го беше усъвършенствал единствено и изцяло за икономиката Си:
 1. Бог можа да използва Самуил за извършването на икономиката Си, защото Самуил беше човек по Бога и по Божието сърце, без никакво себелюбие и без никаква мисъл за лична печалба—вж. Мт. 16:24-26; Лк. 9:23-25.
 2. Неговото сърце беше насочено единствено към Божието сърце и към Божиите избрани; неговото сърце беше отражение на Божието сърце—вж. Фил. 2:19-22; 2 Кор. 3:16-18.
 3. Самуил считаше, че да престане да се моли за Божиите хора, които са Божие лично съкровище и притежание, би означавало да съгреша против Йехова—1 Царе 12:23; Изх. 19:5.
- Г. На Самуил не му беше лесно да стои за Бога в онази обстановка, но въпреки това той се грижеше за Божия интерес и промени епохата. Съгласно Стария Завет Самуил е поставен наравно с Мойсей в грижата си за Бога и за Божиите интереси—Ер. 15:1.
- Д. „Самуил каза на народа правилата на царството и ги записа в книгата, и я положи пред Господа“—1 Царе 10:25а:
 1. Мойсей даде закона на израилтяните, но преди Самуил те нямаха набор от подзаконови актове, те нямаха конституция.
 2. Самуил научи народа на подзаконовите актове, на практиката, на обичаите, начините на действие, предписанията и правилата за практикуване на Божието царство на земята.

VI. Чрез издигането на Самуил, младия назирей, като верен свещеник, който да замени деградиралото свещеничество, Бог постави началото на една нова епоха—2:35:

- A. Самуил беше утвърден от Бога да говори Божието слово и да замени учението за Божието слово, поучавано от старото свещеничество. Първото нещо, което свещеникът трябва да прави в свещеничеството, е да говори за Бога.
- B. Бог говореше на народа чрез нагръдника и чрез Урим и Тумим, които носеше първосвещеникът (Изх. 28:30). В упадъка на свещеничеството Божието говорене почти беше изчезнало (1 Царе 3:1, 3а).
- V. Чрез утвърждаването на Самуил като пророк във възвишеното пророчестване Бог предоставяше словото Си на Своите избрани (стих. 20-21), а чрез издигането на Самуил като съдия Той упражняваше властта Си над Своите избрани (7:15-17).
- Г. В качеството си на последният съдия, Самуил сложи край на епохата на съдиите, а в качеството си на новия свещеник, той въведе царската власт, която беше укрепена чрез възвишеното пророчестване.
- Д. Бог се нуждаеше от издигането на един жив човек, пророк, който да говори за Него. В Божията наредба Самуил се счита за първия пророк, защото той въведе пророчестването за Божието говорене—Деян. 3:24; 13:20; Евр. 11:32.

VII. Самуил беше едно с Бога на земята. Бидейки действащият на земята Бог, представител на самия Бог на небето, Който царува над народа Си на земята, Самуил служеше с пет статута—1 Царе 7:3:

- A. Самуил служеше като назирей, т.е. като човек, посветен изцяло на Бога за изпълнението на Божията икономика—1:11, 28а.

- Б. Самуил служеше като богопочитащ, богоугоден свещеник, който замени овехтялото и деградирало свещеничество, и беше верен да действа от името на Бога, дори в назначаването и утвърждаването на царете за божественото управление на земята— 2:30, 35-36; 7:3-17; Съд. 9:9, 13.
- В. Самуил служеше като един утвърден от Бога пророк (1 Царе 3:20), който говореше Божието слово за замяна на учението на старото свещеничество във време, в което словото на Йехова беше рядкост и виденията не бяха чести (стих. 1-10, 19-21).
- Г. Самуил служеше като съдия в реалността на царската власт за заменянето на съда, който старото и овехтяло свещеничество извършваше над народа—7:15-17.
- Д. Самуил служеше като човек на молитвата, който се молеше за Божиите избрани, така че те да пребъдват в Божия път, да бъдат едно с Бога, да не се примамват от идолите на народите и да се наслаждават на Бога като Евен-езер (което означава „камък на помощта“—12-ти стих), за да може Бог да изпълни желанието на волята Си по отношение на тях (стих. 3-17; 8:6; 12:19-25; 15:11б).